

Ευαγγελισμός - η ανατολή της σωτηρίας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Λαμπρή και χαρμόσυνη η σημερινή ημέρα για το ανθρώπινο γένος. Ο αρχάγγελος Γαβριήλ φέρνει στην Παρθένο Μαρία το μήνυμα της σωτηρίας των ανθρώπων. Ο Θεός έρχεται να σαρκωθεί, να κατοικήσει στο ανθρώπινο σώμα, για να εξαλείψει την κατάρρα, για να γεφυρώσει το χάσμα που χώριζε το Θεό από τον άνθρωπο. Ο Κύριος των ουρανών ζητά τη συγκατάθεση του πλάσματός του, για να μνηστευθεί την ευτέλεια της φύσης του. Σήμερα φανερώνεται το άρρητο μέγεθος της θείας ευσπλαχνίας για τον αποστάτη άνθρωπο. Ο αχώρητος στην κτίση κατέρχεται και κενώνεται, αδειάζει, και γίνεται υιός ανθρώπου, “μορφήν δούλου” και “κτιστήν σάρκα λαβών”.

Μέσα στην Άνοιξη, την εποχή της αναγέννησης της φύσης, έρχεται ο Υιός και Λόγος του Θεού να προσλάβει την ανθρώπινη φύση και να ενοικήσει σ' αυτήν. Ο νέος Αδάμ έρχεται να αναπλάσει και να αναμορφώσει τον άνθρωπο σε μια δεύτερη δημιουργία, να του προσφέρει τον Παράδεισο που έχασε ο πρώτος Αδάμ μετά την πρώτη δημιουργία. Η ταπεινή Ναζαρέτ γίνεται η νέα Εδέμ της ανθρωπότητας. Ο Πατήρ των οικτιρμών αποδεικνύει πως δεν λησμόνησε το πλάσμα των χειρών Του. Γι' αυτό και σήμερα έχει κάθε λόγο να αγαλλιόμαστε και να λαμπρύνεται ο άνθρωπος, για το μεγάλο δώρο που του προσφέρεται.

Ύστερα από την καταστροφική για τον άνθρωπο συνομιλία που είχε η Εύα με τον αρχέκακο εχθρό, έρχεται η σωτηριώδης συνομιλία μιας άλλης γυναίκας με τον απεσταλμένο του Θεού. Την αρχική ταραχή της για το παράδοξο άγγελμα, ακολουθεί η υπακοή στο θείο θέλημα και η πρόθυμη συμμετοχή στο θείο σχέδιο της απολύτρωσης από τα δεσμά της φθοράς και της αμαρτίας. Η Πάναγνος κόρη, αφού στάθηκε για λίγο μετέωρη ανάμεσα στο φόβο και τη χαρά, δεν αποστρέφεται την ευεργεσία και το μυστήριο της σωτηρίας αρχίζει να πραγματοποιείται. Ο Θεός από της ώρας εκείνης συνεργεί στην ανθρώπινη συγκατάβαση και έτσι η Άχραντος Μαρία ζευγνύει την παρθενία με τη λοχεία.

Αυτός που μοιράζεται την αϊδιότητα και τον ουράνιο θρόνο με τον Πατέρα Του, έρχεται σήμερα να καταστήσει τον άνθρωπο συμμετοχο της θείας φύσεως. Μεγάλο και παράδοξο το γεγονός! Χωρίς να εξέρχεται από τη θεότητά του, Αυτός πού υπάρχει πριν από τον άνθρωπο, σήμερα γίνεται μαζί με τον άνθρωπο και μετά

από λίγο θα προέλθει από τον άνθρωπο. Το ίδιο παράδοξο όμως παραμένει και το μυστήριο της σωτηρίας: Η θεία ευσπλαχνία παραθεωρεί το επιτίμιο της παρακοής και επισκιάζει την ανθρώπινη φύση.

Χωρίς να χάσει την οικεία Του δόξα, καθιστά την Παρθένο ανάκτορο της θείας δόξας. Η ευλογημένη Θεοτόκος γίνεται σήμερα το μέσ της αποκατάστασης του αρχικού αξιώματος που δόθηκε στον άνθρωπο. Η πικρή γεύση του καρπού της παρακοής σήμερα υποχωρεί, γιατί επικρατεί η γλυκύτητα του “ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον”. Ο άρτος της ζωής παρέχεται άφθονος στον άνθρωπο – άνθρωπος πια κι αυτός, τέλειος κατά πάντα και όμοιος “τοις αδελφοίς, ίνα ελεήμων γένηται”. Σήμερα γιατρεύεται το θέλημα της σαρκός και ο ανεξάντλητος πλούτος της σωτηρίας ξαναδίνεται στον άνθρωπο.

Μαζί με τον Γαβριήλ σήμερα όλη η κτίση επαινεί την αιεπάρθενο Θεοτόκο και της απευθύνει ευχαριστήριο χαιρετισμό, που έγινε η επίγειος Μητέρα του Κυρίου της κτίσεως. Την ευγνωμονούμε που διόρθωσε το σφάλμα της Εύας και μεσίτευσε, για να πετύχουμε τη συμφιλίωσή μας με το Θεό. Αυτή που αφιερώθηκε στον Θεό ως ναός έμψυχος και αχειροποίητος, γκρεμίζει το μεσότοιχο της αμαρτίας και γίνεται χορηγός χαράς άφατης για τους ανθρώπους. Γι’ αυτό και της πρέπει αιώνια τιμή και ευγνωμοσύνη.